

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

«ο» η Ελλάδα

Δεμένα τα λουριά

ΤΗΝ ανάγκη μιας περιοριστικής εισοδηματικής πολιτικής για την αντιμετώπιση της ανεργίας και του πληθωρισμού υπογράμμισε χθες ο κ. Κώστας Σημίτης, μιλώντας σε σεμινάριο της Παντείου με θέμα την πολιτική της σταθεροποίησης και την εμπειρία των ευρωπαϊκών χωρών.

Στην παρέμβασή του ο κ. Σημίτης δεν αναφέρθηκε ειδικά στην ελληνική εμπειρία. Η ομιλία του όμως αποτελούσε εμφανώς υπεράσπιση της πολιτικής σταθεροποίησης που υιοθετήθηκε στη διετία 1986-87 και εμμέσως θα μπορούσε να θεωρηθεί ως κριτική στο σημερινό χαλάρωμα της οικονομικής πολιτικής.

Ο κ. Σημίτης επισήμανε χαρακτηριστικά ότι η πολιτική που θα επιλεγεί θα πρέπει να εφαρμοστεί «με συνέπεια και συνέχεια», υπογραμμίζοντας παράλληλα τη σημασία «συντονισμού» των μέσων πολιτικής, έτσι ώστε να μην αναιρεί το ένα το άλλο.

«Για παράδειγμα, σε πολλές χώρες – συνέχισε ο κ. Σημίτης, χωρίς να διευκρινίζει ποιες είναι αυτές οι χώρες – η Κεντρική Τράπεζα εφάρμοσε περιοριστική νομισματική πολιτική αλλά οι κυβερνήσεις επεκτατική δημοσιονομική πολιτική, με αποτέλεσμα την αύξηση των επιτοκίων και του δημοσίου χρέους».

Και θα προσθέσει, ότι στην Αγγλία μια τέτοια έλλειψη συντονισμού στο τέλος του 1987 «οδήγησε την οικονομική πολιτική της εργατικής κυβέρνησης σε μερική αποτυχία».

□ Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο κ. Σημίτης παραδέχθηκε ότι η αντιπληθωριστική εισοδηματική πολιτική έχει ως αποτέλεσμα την ανακατανομή του εισοδήματος

Ο κ. Κ. Σημίτης υπερασπίζεται την περιοριστική εισοδηματική πολιτική του και εκφράζει την αντίθεσή του με το σημερινό «χαλάρωμα» των μέτρων

σε βάρος των εργαζομένων, τόνισε όμως ότι η αντίθετη πολιτική οδηγεί σε αύξηση της ανεργίας.

«Η απώλεια του εισοδήματος – είπε – δεν είναι παρά η συμβολή των εργαζομένων προς ένα τμήμα τους, το οποίο υπό διαφορετικές συνθήκες θα έμενε άνεργο».

Άσκησε ακόμα κριτική στη συντηρητική - μονεταριστική πολιτική τονίζοντας, ότι αφήνει ελεύθερες τις διαπραγματεύσεις για τους μισθούς, επιτυγχάνει όμως την «πειθάρχηση» των εργαζομένων με την υιοθέτηση σκληρής δημοσιονομικής και νομισματικής πολιτικής, που οδηγεί – όπως στην περίπτωση της Βρετανίας της κ. Θάτσερ – στη διόγκωση της ανεργίας.

«Τα συνδικάτα, κατέληξε ο κ. Σημίτης, έχουν, λοιπόν, βάσιμο λόγο να θέλουν τη συνεργασία με μια κυβέρνηση που επιδιώκει αντιπληθωριστική πολιτική. Το κόστος που θα καταβληθεί σε περίπτωση μιας συντηρητικής - μονεταριστικής πολιτικής είναι πολύ μεγαλύτερο από εκείνο που τους επιβαρύνει η αντιπληθωριστική εισοδηματική πολιτική. Η συνεργασία τους στην καταπολέμηση του πληθωρισμού εξασφαλίζει περισσότερη απασχόληση και μακροπρόθεσμα ευχέρεια κινήσεων, που αλλιώς δεν θα είχαν».